

ANC, motor cívic cap a la independència

La lluita política per la recuperació de la democràcia i l'autogovern en els darrers anys del franquisme es va aixoplugar sota l'Assemblea de Catalunya, on membres de partits i ciutadans implicats en la lluita compartien un projecte sota el lema de "Llibertat, amnistia i Estatut d'Autonomia" (alguns hi afegien el dret a l'autodeterminació). Aquell moviment va saber copsar la majoria del catalanisme i va ser el catalitzador central de seva lluita política. Tenia uns objectius clars que eren els que l'esmentat lema, punt de trobada dels seus membres, que un cop caiguda la dictadura i recobrada la Generalitat i la democràcia, sota una monarquia parlamentària (en bona part tutelada per l'exèrcit i actors del franquisme, com el mateix Suárez) l'Assemblea va dissoldre's i va donar llum a una societat civil i a un sistema de partits propi del país.

En un moment de transició, ara ja no cap a la recuperació de l'autogovern i la democràcia, sinó cap a l'exercici del dret a decidir sobre la independència, va aparèixer l'Assemblea Nacional Catalana (ANC) amb la voluntat de catalitzar la cada cop més àmplia majoria independentista de Catalunya. Els partits en sí no formen part activa de l'ANC, així que aquesta ha de conviure amb els partits, a més de les institucions pròpies del país, des dels ajuntaments fins a la Generalitat. Així doncs la dinàmica cívica de l'ANC ha de conviure amb les dinàmiques dels partits i les institucions nacionals.

Les dues assemblees suposen uns baluards per les causes nacionals d'un i de l'altre moment històric, perquè tenien un caràcter transversal, sinó unitari, i tenien un component de base civil que les fa difícils d'anorrear. Aquesta fortalesa, però també comportava i comporta la temptació de manipular-la en beneficis particulars dels partits i l'amenaça per l'estat franquista llavors i l'Estat espanyol actual, fet que comporta que una diana enorme se situï damunt d'aquestes assemblees.

Amenaces internes i externes del procés que vol liderar (o coliderar) l'ANC, amenaces que cal que aquesta sàpiga esquivar mantenint-se ferma en la lleialtat als principis i objectius fundacionals, el de l'alliberament nacional del nostre país, des del consens actual de l'independentisme.

Avui es celebra una assemblea general de l'ANC, una organització cabdal pel procés històric que vivim i que té la voluntat explícita de tenir data de caducitat, que no és altra que la proclamació de l'Estat català. L'ANC té i tindrà tants enemics com imprescindible és per fer el camí cap a la independència, així com també té i tindrà tants enemics com més clara sigui la seva total independència respecte els partits polítics. Poca broma!
El camí no és ni serà fàcil, però apassionant i engrescador segur que sí. I l'ANC ha de mantenir el seu caràcter transversal i ferm com a motor que és del procés nacional d'emancipació.